

Odvjetnici
Tomislav Kos
Irena Bajić

K O S & P A R T N E R I
odvjetničko društvo j.t.d.

Zagreb, 14. 11. 2022.

TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
10000 ZAGREB

P-432/2021

TUŽITELJ: **Stečajna masa iza SYNERGOS EKO d.o.o. u stečaju** Karlovac, Luščić 70,
OIB : 18424145348, koje zastupa Irena Bajić, odvjetnica u odvjetničkom društvu
Kos&partneri j.t.d. Zagreb, Nodilova 1

TUŽENIK: **ADRIATIC CROATIA INTERNATIONAL CLUB d.d.** Rijeka, Rudolfa Strohala
2, OIB: 17195049659, koje zastupa Lovro Zovko, odvjetnik u Zagrebu, Ulica Kneza
Branimira 71D

Ž A L B A

putem e-komunikacije
Punomoć u spisu

tužitelja protiv točke I. i II. presude
Naslovnog suda posl. broj gornji
od 7. studenog 2022.

I. Tužitelj je zaprimio presudu Naslovnog suda pod poslovnim brojem gornjim od 7. studenog 2022., kojom je odbijen tužbeni zahtjev tužitelja radi isplate iznosa od 1.915.206,25 kn/254.191,55 EUR-a s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama u cijelosti te je naloženo tužitelju naknaditi tuženiku troškove parničnog postupka u iznosu od 278.450,00 kn/36.956,67 EUR-a.

Protiv točaka I. i II. navedene presude tužitelj u otvorenom zakonskom roku izjavljuje ovu žalbu zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te zbog pogrešne primjene materijalnog prava, budući da pobijana presuda ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati, dok je izreka presude nerazumljiva i proturječna sama sebi i razlozima presude. Nadalje, u pobijanoj presudi nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama, odnosno ti razlozi su nejasni i proturječni. Također, prvostupanjski je sud u pobijanoj presudi pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje te je na temelju tako pogrešno utvrđenog, odnosno neutvrđenog činjeničnog stanja pogrešno primijenio materijalno pravo.

II. Tužitelj predmetni tužbeni zahtjev temelji na činjenici da tuženik predmetne pregovore nije vodio u skladu s načelom savjesnosti i poštenja, da je držao tužitelja u uvjerenju da će predmetni projekt biti realiziran te da je inzistirao na tome da tužitelj na sebe preuzme velike financijske obveze u svrhu izrade informatičkog sustava s opremom te testnih primjeraka predmetnih pametnih bova, da

bi se upravo u tom kritičnom periodu, kada je još mogao spriječiti da se tužitelj financijski izloži, jednostavno prestao javljati tužitelju, bez ikakvog pojašnjenja i bez poslovno opravdanog razloga.

Iako pregovori ne obvezuju, sudionici pregovora iste moraju voditi u skladu s načelom savjesnosti i poštenja te su dužni suzdržati se od bilo kojih radnji i/ili propuštanja koja bi drugoj strani mogla prouzročiti štetu.

Tijekom prvostupanjskog postupka je utvrđeno da u konkretnom slučaju do prekida pregovora nije došlo krivnjom tužitelja, već uslijed promjene uprave na strani tuženika i bez postojanja poslovno opravdanog razloga za prekid. Do očekivane poslovne suradnje nije došlo iz razloga što nova uprava nije bila sklona realizirati projekt s tužiteljem.

Pritom nova uprava ovu svoju namjeru, odnosno nedostatak iste, nije jasno i pravovremeno artikulirala tužitelju, već je poziva tužitelja da se krene s nastavkom projekta u smislu dogovora oko izrade informatičkog sustava s opremom i testnih primjeraka bova te termina i lokacije ispitivanja istih, jednostavno ignorirala.

Navedeno postupanje ne može se okarakterizirati postupanjem u skladu s načelom savjesnosti i poštenja, budući da bi savjestan i pošten pregovarač zasigurno obavijestio protivnu stranu da ne preuzima na sebe velike financijske obveze, jer do očekivane poslovne suradnje neće doći.

Protivno gore iznesenom, prvostupanjski je sud u obrazloženju pobijane presude u bitnome naveo da iz ponašanja tuženika ne proizlazi da je vodio pregovore suprotno načelu savjesnosti i poštenja, već da je čak štoviše nesporno da su vođeni pregovori, da su resorna ministarstva bila uključena, da je tuženik predmetni projekt uvrstio u svoj poslovni plan za 2013., međutim nije se obvezao prema tužitelju da će sklopiti ugovor. Prema obrazloženju prvostupanjskog suda, tužitelj je znao da tuženik nije donio konačnu odluku da uđe u projekt s tužiteljem, ali kako je tuženik uvjetovao da se prethodno obavi testiranje bova kako bi se uvjerio u realizaciju projekta, to je tužitelj pouzdajući se u mogućnost suradnje naručio testne primjerke bova, čime je preuzeo mogućnost moguće nerealizacije projekta na sebe.

Prvostupanjski sud nadalje ističe da prihvaća kao logične i uvjerljive razloge da je jedan od razloga što nije donesena konačna odluka i taj što je Bruno Bonifačić, koji se zalagao za predmetni projekt, razriješen sa svoje funkcije. Osim toga, na strani tuženika trebalo je prije donošenja odluke provjeriti mogućnost dobivanja koncesija i podnijeti zahtjeve, a do čega na strani tuženika još uopće nije došlo. Slijedom svega navedenog, tuženik je, prema zaključku prvostupanjskog suda, odustao od daljnjih pregovora i zatražio raskid Ugovora (o povjerljivosti), pravdajući to nepostojanjem patentnih prava na strani tužitelja, iako to u ovoj fazi nije bilo odlučujuće.

Prvostupanjski je sud izveo pogrešne zaključke na temelju pravilno utvrđenih činjenica, kada je utvrdio da na strani tuženika nije bilo povrede načela savjesnosti i poštenja prilikom vođenja pregovora.

Tuženik je pravna osoba u vlasništvu Republike Hrvatske te je vodeći operator marina na Mediteranu. Ova činjenica daje tuženiku nezamjenjiv kredibilitet u kontekstu namjeravane poslovne suradnje te tužitelj nije imao razloga sumnjati u jasno artikulirane poslovne namjere tuženika tijekom vođenja pregovora.

Pored navedenog, činjenica da je tuženik predmetni projekt uvrstio u svoj Poslovni plan za 2013. godinu, koji Poslovni plan je bio javno objavljen, može samo govoriti u prilog tvrdnji da je tužitelj time dobio čvrsto jamstvo od strane tuženika da će predmetna poslovna suradnja biti realizirana te je iz tog razloga, s povjerenjem u poslovne namjere tuženika te u njegovu savjesnost i poštenje, prihvatio uvjet postavljen upravo od strane tuženika, da o svom trošku izradi testne primjerke bova te da zajednički provedu dogovoreno testiranje.

Prvostupanjski je sud utvrdio da je tuženik bez opravdanog razloga odustao od praktički dogovorene poslovne suradnje (koja je, nužno je ponoviti, bila javno objavljena u Poslovnom planu za 2013.

godinu). Razlog za odustajanje tuženika je, prema pravilnom zaključku prvostupanjskog suda, smjena u upravi tuženika, jer nova uprava tuženika nije bila sklona surađivati s tužiteljem (ponovo je potrebno ponoviti) bez ikakvog poslovno opravdanog razloga.

Drugi razlog za odustajanje od strane tuženika je, prema navodima prvostupanjskog suda, činjenica da tuženik nije provjerio mogućnost ishođenja koncesija i podnio odgovarajuće zahtjeve, također bez ikakvog poslovno opravdanog razloga.

Dakle, bivša uprava tuženika je predmetni poslovni pothvat ocijenila izuzetno zanimljivim i poslovno isplativim, uvrstila ga je u Poslovni plan za 2013. godinu te ga je namjeravala realizirati, s ciljem stjecanja dobiti, dajući tužitelju usmena i pisana jamstva (kroz objavljeni Poslovni plan) da će se predmetni projekt uistinu realizirati. Tužitelja je u tu svrhu zadužila da izradi testne primjerke bova, kako bi se pristupilo testiranju i konačnoj realizaciji projekta. Tužitelj nije imao razloga sumnjati u poštene namjere tuženika te je učinio sve što se od njega od strane tuženika zahtijevalo, kako bi predmetni projekt zaživio. Tužitelj je prihvatio uvjet da trošak izrade informatičkog sustava s opremom kao i testnih primjeraka bova padne na njegov trošak, ali upravo iz razloga što je vjerovao da će se predmetni projekt realizirati, kao i da će namjeravana testiranja polučiti pozitivan rezultat. Tužitelj je iz tuženikova držanja i danih jamstava procijenio da će predmetni projekt biti realiziran i nije mogao očekivati da će tuženik bez ikakva opravdanog razloga jednostrano i naprasno odustati od projekta. Da je imalo sumnjao u jasno artikulirane namjere tuženika, ne bi zasigurno preuzeo toliki financijski trošak na sebe, bez ikakvih jamstava.

Prvostupanjski sud u obrazloženju pobijane presude ne daje valjane razloge koji bi opravdavali tuženikov bezrazložan odustanak od projekta i to tijekom, odnosno neposredno nakon što je tuženik investirao vlastita financijska sredstva za izradu informatičkog sustava s opremom te testnih primjeraka bova. Ovakvo postupanje ne može biti okarakterizirano kao savjesno i pošteno postupanje. Upravo suprotno, riječ je o potpuno bezobzirnom i nesavjesnom postupanju jedne pregovaračke strane, koja je pored svega u državnom vlasništvu te je u tom smislu u povlaštenom položaju u odnosu na drugu pregovaračku stranu. Opisano nesavjesno i nepošteno postupanje tuženika je u konačnici dovelo do poslovne propasti tužitelja, koji je u predmetne pregovore ušao i iste vodio savjesno i pošteno, s ciljem realizacije dogovorenog projekta.

Dobri poslovni običaji bi nalagali da strana koja odustaje od projekta potencijalnog poslovnog partnera izvijesti o razlozima prekida pregovora i da spriječi drugu stranu da učini nešto na svoju štetu, ukoliko zna da do konačnog dogovora neće doći. Međutim tuženik nije učinio ništa od navedenog, već se u potpunosti oglušio o pozive tužitelja za realizacijom postignutih dogovora te je predmetna poslovna suradnja naprasito prekinuta i to neposredno nakon što je tužitelj potrošio značajna (vlastita) financijska sredstva u svrhu dogovorenih radnji. Ovo sve obzirom na činjenicu da je tuženik pogrešno procijenio da je tijekom pregovora s tužiteljem stekao dovoljno informacija za samostalnu realizaciju predmetnog projekta, što je i pokušao učiniti samostalnim javljanjem na natječaj za koncesiju tijekom trajanja ugovorne zabrane iz Ugovora o povjerljivosti, kojeg je, iz istog razloga, pokušao poništiti.

Pored navedenog, tuženik (odnosno njegova nova uprava) je kao razlog raskida pokušao prikazati nepostojanje patentnih prava na strani tužitelja, iako je s tuženikom (odnosno njegovom starom upravom) bilo dogovoreno da će nositelj patentnih prava biti novoosnovano društvo, suvlasnici kojeg će biti upravo tužitelj i tuženik. Dakle, tuženik je bio svjestan nepostojanja poslovno opravdanog razloga za odustajanje od pregovora te je krivnju za prekid poslovne suradnje zlonamjerno htio prebaciti na tužitelja.

Opisano postupanje ni u kom slučaju ne može biti okvalificirano kao ponašanje u skladu s načelom savjesnosti i poštenja.

Upravo suprotno.

Stoga je utvrđenje prvostupanjskog suda da u konkretnom slučaju ne postoji odgovornost tuženika za naknadu štete tužitelju s osnova troška izgradnje informatičkog sustava s opremom, kao i testnih primjeraka bova, iz razloga što se tuženik nije obvezao s tužiteljem zaključiti ugovor te nije vodio

pregovore protivno načelu savjesnosti i poštenja, u cijelosti neosnovano i ne odgovara pisanim i usmenim dokazima provedenim tijekom prvostupanjskog postupka.

III. U odnosu na obrazloženje prvostupanjskog suda da tužitelj nije dokazao da je upravo tuženik iznio informacije u medije, protivno odredbama Ugovora o povjerljivosti te da je pokušao samostalno, unutar ugovorenog roka zabrane, ishoditi koncesiju za isti poslovni projekt, tužitelj se očituje kako slijedi.

U odnosu na navode prvostupanjskog suda, kojim prihvaća tvrdnju tuženika da sporan natječaj na koji se tuženik javio unutar trajanja perioda zabrane samostalnog pokretanja istog ili sličnog projekta (od 01.03.2013. godine do 28.02.2015. godine) nije realiziran te da u tom smislu ne predstavlja povredu u smislu odredbe članka 3.2. Ugovora o povjerljivosti, tužitelj ističe da je upravo ishođenje koncesije u svrhu postavljanja sidrišta od strane tuženika bio sastavni dio planiranog projekta „Adria Bove“. Pokretanje projekta u smislu odredbe članka 3.2. Ugovora o povjerljivosti podrazumijeva svaku inicijativu ugovornih strana usmjerenih ka ostvarenju određenog projekta samostalno ili s drugim pravnim osobama, mimo znanja i volje druge ugovorne strane, bez obzira da li je takav projekt u konačnici zaživio te ne može biti govora o tome da bi navedena formulacija sankcionirala samo i isključivo stvarnu realizaciju projekta.

Nesporno je da je tuženik tijekom trajanja perioda zabrane pristupio natječaju za dobivanje koncesije na pomorskom dobru po natječaju Šibensko kninske županije od 14.01.2014. godine za luku posebne namjene – luku nautičkog turizma – sidrište u uvali Vozarica i Srednja draga južno od Skradina.

U prilog navedenoj tvrdnji tužitelj je u sudski spis dostavio zapisnik o pregledu i ocjeni pristiglih ponuda Stručnog tijela za ocjenu ponuda za koncesije na pomorskom dobru Šibensko-kninske županije, klasa: 934-01/12-01/44, ur.broj: 2182/1-04-14-23 od 3. ožujka 2014. godine, u svezi Obavijesti o namjeri davanja koncesije na pomorskom dobru u svrhu gospodarskog korištenja i postavljanja sidrenog sustava za luku posebne namjene – luku nautičkog turizma – sidrište u uvali Vozarica i Srednja Draga južno od Skradina, zatim zapisnik o pregledu i ocjeni pristiglih ponuda istog tijela klasa: 934-01/12-01/44, ur.broj: 2182/1-04-14-35 od 9. travnja 2014. godine te zapisnik o radu 7. sjednice Županijske skupštine Šibensko – kninske županije održane dana 9. i 12. svibnja 2014. godine.

Iz predmetne je dokumentacije vidljivo da se na navedeni natječaj (sadržajno vrlo sličan, odnosno gotovo istovjetan predmetnom projektu – gospodarsko korištenje i postavljanje sidrenog sustava za luku posebne namjene – luku nautičkog turizma) javio tuženik te da je u konačnici donesena odluka kojom se predmetna koncesija dodjeljuje upravo tuženiku, a koja odluka je poništena u žalbenom postupku iz razloga što je naknadno utvrđeno da je tuženik dao lažne podatke u pogledu postojanja uvjeta za dobivanje koncesije.

Samim time tuženik je prekršio ugovornu zabranu natjecanja iz Ugovora o povjerljivosti, čime je aktivirano pravo tužitelja za naplatom ugovorne kazne.

U odnosu na potraživanje tužitelja s osnova ugovorne kazne zbog objave povjerljivih informacijama u medijima, tužitelj ističe da iz sadržaja objavljenih članaka jasno proizlazi da je tuženik za vrijeme trajanja ugovorne zabrane samostalnog pokretanja istog ili sličnog projekta, odnosno zabrane neovlaštenog iznošenja povjerljivih informacija, neovlašteno plasirao u medije niz detalja vezanih uz predmetni poslovni pothvat te da je pritom svojim medijskim istupima, uslijed elementarnog nepoznavanja ove složene problematike, doprinio stvaranju izuzetno negativnog ozračja u pogledu predmetnog poslovnog pothvata, posebno umanjujući doprinos tužitelja (koji je idejni začetnik samog projekta i svih detalja vezanih uz njega, uključujući i financijski dio), uz aluzije o stjecanju upravljačkih prava od strane tužitelja po modelu „INA-MOL“.

Tužitelj posebno naglašava da mu pravo na naplatu ugovorne kazne pripada temeljem samog Ugovora, bez obzira da li mu je šteta uistinu nastala, iz kojeg su razloga nejasni navodi prvostupanjskog suda iz obrazloženja pobijane presude da tužitelj nije naveo kakva mu je šteta nastala objavom predmetnih članaka te kakve su negativne posljedice nastale Projektu, odnosno tužitelju.

U odnosu na navode prvostupanjskog suda iz obrazloženja pobijane presude da tužitelj nije dokazao tko je plasirao sporne informacije u medijima, tužitelj ističe da su detalje predmetne poslovne suradnje znali samo tužitelj i tuženik. Tužitelju zasigurno nije bilo u interesu iznositi detalje ove suradnje u medije, kada je inicijativa za sklapanje Ugovora o povjerljivosti proizašla upravo s njegove strane, s ciljem zaštite projekta do postizanja konačnog dogovora. Obzirom na navedeno, neživotne su i nelogične tvrdnje da tuženik nije sporne informacije plasirao u medije. Relativiziranje medijskih objava u smislu da je riječ o medijskom praćenju ovog projekta zbog opravdanog interesa javnosti ne ekskulpira tuženika od odgovornosti za štetu, budući da je u Ugovoru o povjerljivosti izrijekom naznačeno da su obje strane dužne projekt držati u tajnosti do isteka ugovorenog roka trajanja zabrane (do 28. veljače 2015. godine).

Iz sadržaja i konteksta dostavljenih medijskih članaka razvidno je da je izvor informacija tužitelj, odnosno osobe bliske tužitelju. Tužitelj ističe da je pritom irelevantno što tijekom postupka nisu saslušani autori spornih članaka, budući da je notorna činjenica da novinari redovito ne odaju svoje izvore informacija.

Obzirom na navedeno, tužitelju pripada pravo na naplatu ugovorne kazne za svaku neovlaštenu objavu informacija u medijima, kako su iste detaljno opisane i obrazložene od strane tužitelja tijekom prvostupanjskog postupka.

Tužitelj pritom nije bio dužan dokazivati da mu je šteta uistinu nastala, odnosno da je tuženik medijskim istupima otkrio povjerljive informacije čije bi otkrivanje trećima moglo prouzročiti negativne posljedice projektu i ekonomskim interesima tužitelja, kao što to neosnovano ističe prvostupanjski sud. Osnov ovog dijela tužbenog zahtjeva nije stvarna šteta te tužitelj stoga nije bio dužan dokazivati štetne posljedice koje je pretrpio uslijed objave spornih članaka (iako one nisu izostale). Osnov ovog dijela tužbenog zahtjeva je ugovorna kazna, koja je ugovorena za svaku neovlaštenu objavu povjerljivih informacija i bez obzira na to da li je takvo neovlašteno postupanje prouzročilo ikakve štetne posljedice.

Stoga je obrazloženje prvostupanjskog suda u ovom dijelu posebno nejasno i proturječno dokazima provedenim tijekom postupka, posebice jasnim i nedvosmislenim odredbama Ugovora o povjerljivosti.

VI. Slijedom svega iznesenog, tužitelj predlaže da drugostupanjski sud usvoji ovu žalbu te da preinači prvostupanjsku presudu na način da usvoji tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti, uz obvezu tuženika za naknadom parničnih troškova tužitelju, uvećanih za trošak sastava ove žalbe, podredno da istu presudu ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje.

SYNERGOS EKO d.o.o.

Trošak:

1. sastav podneska	37.500,00 kn
2. + 25 % PDV	9.375,00 kn

UKUPNO:	46.875,00 kn
----------------	---------------------